

POSTANOWIENIE

30 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Tomasz Szanciło (przewodniczący)

SSN Krzysztof Wesołowski

SSN Dariusz Pawłyszczke (sprawozdawca)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym 30 marca 2023 r. w Warszawie,
zażalenia R.B.

na postanowienie Sądu Rejonowego we Włocławku

z 5 grudnia 2019 r., WSC 315/17,

w sprawie z wniosku M. B.

z udziałem R.B., B.B., M.F., J.C., R.C., H.N., B.C., J.W., H.W., I.S., A.P., I.K., H.U.
i B.B.1

o stwierdzenie nabycia spadku,

na skutek skargi R.B. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
postanowienia Sądu Rejonowego we Włocławku

z 30 listopada 2017 r., I Ns 315/17

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 6 lipca 2016 r., I Ns 129/16, sąd I instancji stwierdził nabycie spadku, oznaczając udział skarżącej na 1/5. Następnie zaskarżonym postanowieniem uzupełnił postanowienie z 6 lipca 2016 r. i stwierdził, że wchodzące w skład spadku gospodarstwo rolne nabyło tylko troje spadkobierców, z wyłączeniem skarżącej, która nie wniosła apelacji.

Pismem zatytułowanym „Skarga nadzwyczajna” skarżąca, reprezentowana przez adwokata, wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i oddalenie

wniosku o uzupełnienie postanowienia z 6 lipca 2016 r., przy czym w pkt. 4 pisma wyjaśniła, że składa skargę nadzwyczajną w celu zainicjowania postępowania o stwierdzenie niezgodności prawem prawomocnego orzeczenia uzupełniającego postanowienie o stwierdzeniu nabycia spadku. Następnie pismem z 11 października 2019 r. skarżąca sprostowała tytuł skargi na skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarżąca nie zmieniła wniosków „skargi nadzwyczajnej”, lecz przeciwnie – wyjaśniła, że skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem jest jedynym dostępnym środkiem pozwalającym na uchylenie wadliwego orzeczenia.

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy odrzucił skargę na podstawie art. 424⁶ k.p.c. jako niedopuszczalną, gdyż celem skargi nie może być uchylenie zaskarżonego orzeczenia, a jedynie stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

W zażaleniu skarżąca podniosła, że przedmiotem żądania odrzuconej skargi było stwierdzenie niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia, a słowa o konieczności eliminacji orzeczenia dotyczyły innych postępowań, w szczególności złożonego przez skarżącą wniosku o wniesienie skargi nadzwyczajnej przez Prokuratora Generalnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Ostatni akapit pisma skarżącej z 11 października 2019 r. jednoznacznie wskazuje, że skarga ma być środkiem „pozwalającym na uchylenie wadliwego orzeczenia sądowego”. Ani w pierwotnej „skardze nadzwyczajnej”, ani w piśmie z 11 października 2019 r. nie zawarto żądania stwierdzenia niezgodności z prawem postanowienia z 30 listopada 2017 r. Zwrot „o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia” służy wyłącznie opisowi pism skarżącej oraz nazwaniu postępowania, które te pisma mają wszcząć.

Sąd Rejonowy zasadnie zatem uznał, że wniesiona skarga nie zawiera elementu konstrukcyjnego, a więc wniosku o stwierdzenie niezgodności wyroku z prawem (art. 424⁵ § 1 pkt 6 k.p.c.), do którego nie stosuje się postępowania walidacyjnego wskazanego w art. 424⁶ § 2 k.p.c. W konsekwencji, skarga jest niedopuszczalna (art. 424⁶ § 3 k.p.c.). Dlatego zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 397 § 3 w zw. z art. 424¹² k.p.c.

